

Beynimi saran keleþçe. Sabahları yorgunluktan uyutan, akþamları ağrıyan başımla yıldızları seyre bırakan keleþçe. Sen hep oradasın.

Ne anlatmam gerektiğine karar vermek zor geliyor. Biliyorum ki zaman beni asla affetmeyecek. Ne anlatırsam anlatayım, beni kimse anlamak istemeyecek. Ruhuma çakılmış binlerce hatıranın arasında resim çizecek boş bir alan arayacağım ve daha da küçülen bir yer bulacağım, her defasında diğer resimleri silerek.

Klavyeleri sevmiyorum. Onlar da beni sevmiyor. Arasına çekirdek girdi diye *nokta* tuşunu çıkardığım klavye, tuşu tekrar kabul etmedi. Artık yazılarımı noktasız yazmam gerekiyor. *Noktasız*.

İtalik tutkumun “ işaretlerinden kurtulmak için başlaması gibi. Eski yazılarda bu çirkin işareten ve parantezlerden geçilmezdi ve onlardan kurtulmak için *italik italik* konuşmaya başladım. Şimdi sıranın diğer noktalama işaretlerinde olması gerek. Noktayı mı silmeliyim?

Saramago gibi nokta ve virgül dışında noktalama işareti, italik, *vurgulama* gibi görsel cihazlar kullanmadan yazmak isterdim. Okura güvenemediğimden mi, yoksa kelimeleri kendi yerinde kullanmak yerine oraya buraya bezemek ve *bakınız, ben bu kelimeyi asli anlamıyla değil, yamuk anlamıyla kullandım* demek zorunda olduğum için mi görsel cihazlarla bu kadar meşgulüm?

Klavyenin çıkan tuşunun nokta olmasında bile hikmet arayacak haldeyim, gördüğünüz gibi. Aslında parantezleri çıkarmalıyım, belki de bir kaç harfi sökmeli, aşk yazmamak için ş, ölüm yazmamak için ö harflerini sökmeliydim.

Ayrıldığı sevgilisinin adının harflerini klavyesinden söken bir adamın hikayesini yazmak aklıma geldi şimdi. Tırt bir hikaye olur.

Okumak giderek yavaş bir faaliyet gibi gelmeye başladı. Seyretmek de böyle olmuştu. İnsanların bir filmi iki saat boyunca nasıl olup da seyredebildiğini düşünmüştüm. Yapabiliyorum, ama *eğlenmek* için değil, iki saat duvar da seyredebilirim, onun gibi.

Okumak da seyretmenin yarattığı hissi yaratmaya başladı. Yavaş. Saatlerce okuyacak ve bir adamın ne demek istediğini anlayacağım. Belki de yanlış anlayacağım. Belki en önemli yerinde kafam başka tarafta olacak. Düşünerek okumak istiyorum ve düşündüğümde okuduğumla bir ilgim kalmıyor. Bir sayfa okuyorum ve o gün bitiyor. Eğer güzel bir kitapsa kitapla ilgili düşünüyorum. Güzel değilse kitapla ilgisiz düşünüyorum, ama yaptığımın zaten kitapla bir ilgisi yok.

Çağırın kitaplar kalmadı artık. Öğrenmek istediklerimi rüzgar, yıldızlar ve ayın halleri söylüyor.

Galiba sıkılıyorum.